Samo Rugelj

Z VETROM V HRBET

Peš v dvoje po samoti Kanarskih otokov Fuerteventura in Lanzarote

Kar sledi v knjigi, temelji na resničnih dogodkih, vendar knjiga ni popotni vodnik, zato ne avtor ne založba ne moreta prevzeti nobene odgovornosti, če se kdo od bralcev poda po istih poteh.

Samo Rugelj

Z VETROM V HRBET

Peš v dvoje po samoti Kanarskih otokov Fuerteventura in Lanzarote

UMco
25 let

Ljubljana 2026

Samo Rugelj

Z VETROM V HRBET

Peš v dvoje po samoti Kanarskih otokov
Fuerteventura in Lanzarote

© za Slovenijo UMco, 2026. Vse pravice pridržane.

Izdajatelj in založnik: UMco, d. d.
Za založbo: Samo Rugelj
Zbirka 'S terena'

Knjigo uredila: Renate Rugelj
Jezikovni pregled: Mira Turk Škraba
Korektura: Žiga Rugelj
Oblikovanje ovitka: Žiga Valetič
Postavitev: Aleš Cimprič
Fotografije: Renate in Samo Rugelj
Fotografija na naslovnici: Samo Rugelj
Zemljevidi: iStock
Tisk: Camera, d. o. o.
Naklada: 500 izvodov, 1. natis
Ljubljana 2026

V okviru določil Zakona o avtorski in sorodnih pravicah so brez pisnega dovoljenja založbe prepovedani reproduciranje, distribuiranje, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnem koli obsegu ali postopku, vštevši fotokopiranje, tiskanje in shranjevanje v elektronski obliki.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-992

RUGELJ, Samo
Z vetrom v hrbet : peš v dvoje po samoti Kanarskih otokov Fuerteventura in Lanzarote / Samo Rugelj ; [fotografije Renate Rugelj, Samo Rugelj ; zemljevidi iStock]. - 1. natis. - Ljubljana : UMco, 2026. - (Zbirka S terena)

ISBN 978-961-7225-81-5
COBISS.SI-ID 290757891

UMco, d. d., Leskoškova 12, 1000 Ljubljana, tel.: 01/ 520 18 39
e-naslov: bukla-urednistvo@umco.si, spletna stran: www.bukla.si

Knjigo posvečam ženi Renate,
za skupne korake, ki so za nama,
in tiste, ki so pred nama.

Dvojina ob sončnem zahodu na vulkanski zemlji

Ni ti treba po kolenih
sto milj skozi puščavo, da se pokesaš.
Zgolj dopusti nežni živali, svojemu telesu,
ljubiti, kar ljubi.

– Mary Oliver, *Divje gosi*
(prevedla Tanja Ahlin)

Vsebina

Prolog 11

Prvi del FUERTEVENTURA

Prvi dan, 7. december 27
Aklimatizacija
Corralejo, Fuerteventura

Drugi dan, 8. december 35
Pohod se začne (prvi pohodni dan)
Od Corraleja do Villaverde,
22 kilometrov, 500 višinskih metrov, 7 ur hoje

Tretji dan, 9. december 57
V puščavi (drugi pohodni dan)
Od Villaverde do Tefíe,
18 kilometrov, 300 višinskih metrov, 6 ur hoje

Četrti dan, 10. december 85
Na krilih vetra (tretji pohodni dan)
Od Tefíe do Betancurie
18 kilometrov, 500 višinskih metrov, 6 ur hoje

Peti dan, 11. december 99
V osrednji Fuerteventuri (četrti pohodni dan)
Od Betancurie do Pájare,
17 kilometrov, 550 višinskih metrov, 6 ur hoje

Šesti dan, 12. december 109
Kraljevska etapa (peti pohodni dan)
Od Pájare do Costa Calme,
32 kilometrov, 900 višinskih metrov, 11 ur hoje

Sedmi dan, 13. december 127
Dan počitka na »spokojni« obali
Costa Calma

Osmi dan, 14. december 135
Po peščenih plažah (šesti pohodni dan)
Od Costa Calme do Morro Jabla,
22 kilometrov, 500 višinskih metrov, 7 ur hoje

Deveti dan, 15. december 149
Do konca otoka (sedmi pohodni dan)
Od Morro Jabla do Faro de Jandíe,
21 kilometrov, 300 višinskih metrov, 6 ur hoje

Epilog 167

Drugi del LANZAROTE

Sobota, 14. februar 2026 185
Lanzarote v enem dnevu
Playa Blanca-Órzola
67 kilometrov, 12 ur in 45 minut hoje

Epilog 269

Zahvale 271
Uporabljena literatura 272

Sam sredi Kornatov, poletje 2019

PROLOG

Brez kakršne koli napovedi, brez rošenja in opozorilnega kapljanja, me je dež začel kar nenadoma zalivati iz vodoravne, da, prav iz vodoravne smeri. Hip zatem me je že bičal od spredaj in zadaj (in, da vse skupaj le ne bi bilo preveč nenavadno, malo, res malo, tudi od zgoraj), kot da bi nekdo horizontalno usmeril vame božanski tuš. Vprašujoče sem se ozrl v nebo, na katerem je bilo le malo oblakov. V tistih nekaj trenutkih, ki sem jih potreboval, da sem snel nahrbtnik in iz njega potegnil nekaj oblačil ter se prikopal do vetrovke čisto na dnu, sem bil že popolnoma moker. V mojih pohodnih čevljih z nepremočljivo membrano je kmalu začelo čmokati, vsa moja oblačila, s spodnjimi hlačami vred, pa so se v nekaj sekundah prepojila z originalnim kanarskim dežjem, dobrino, ki je res ni v izobilju, saj marsikdo nanjo ni naletel še nikoli.

»Dobrodošla na Fuerteventuri, otoku brez dežja,« sem zaklical svoji ženi Renate, kličem

jo Renny, ki se je nekaj metrov stran po svoje borila z nenadno nebeško prho in skušala na sebi ohraniti vsaj trohico suhih oblačil.

Pomahala je z roko proti meni in dvignila palec v zrak.

Zasmejala sva se.

Tudi njej ni uspelo. Preden sva se pripravila za spopad z dežjem, sva ga že izgubila. Edina funkcija, ki sta jo še imeli najini vetrovki, je bila zaščita pred vse močnejšim vetrom, ki se je zaganjal po samotnem vulkanskem pogorju, sredi katerega sva tičala. Veter je bil tisti, ki je prinesel dež iz oblakov nekaj kilometrov stran, zato je ta na naju padal skoraj vodoravno, precej drugače, kot smo vajeni v naših krajih. Počutila sva se kot zadnja človeka na planetu Zemlja. Daleč naokoli ni bilo nikogar. Nobene sledi človeške civilizacije nisva videla, če odštejeva ozko pot, po kateri sva se počasi vzpenjala.

Letna količina padavin na Fuerteventuri, najdaljšem Kanarskem otoku, ki sva ga v tednu dni pešačenja nameravala prečiti po pohodni poti GR 131 (GR je francoska kratica za Grande Randonnée, oziroma po špansko Gran Recorrido, označuje pa vse velike pohodniške poti, daljše od 50 km; te oznake so se razširile tudi drugje po Evropi) – od skrajnega severovzhoda desno zgoraj do skrajnega jugozahoda levo

spodaj je primerljiva s tistimi v saharski puščavi. Dežja pogosto ni več mesecev, saj je na otoku podnebje polpuščavsko, nanj pa odločilno vplivajo pasatni vetrovi in občasna kalima, prašni zračni tokovi iz »bližnje« Sahare, ki nastajajo v področju ekvatorja in še dodatno izsušujejo zrak. Zato ima Fuerteventura le malo oblakov in zelo malo padavin. Nositi dežnik na Fuerteventuro se mi je zato zdelo podobno, kot da bi nosil pesek v puščavo. Veliko bolj primerna se mi je zdela vetrovka, saj otok »Fuerta«, ki je po površini drugi največji od vseh sedmih »Kanarcev« (večji je samo otok Tenerife, ki je bolj okrogel, a krajši), velja za otok vetra. In ne samo to: tamkaj, sem se poučil že pred odhodom, veter pozimi piha ravno od severa proti jugu. Zato sem se nadejal, da nama bo pomagal pri hoji, ki sva jo načrtovala prav v tej smeri.

Verjel sem, da bova imela veter v hrbet.

Nisem pa si mislil, da nama bo ta veter prinesel tudi tako velikansko škropilnico, kakršne še nisem doživel.

* * *

Pred leti sva po Kreti hodila soncu naproti, s soncem v obraz, od zahoda proti vzhodu, in zaradi vročine nama je skoraj zmanjkalo vode.

Na Fuerteventuri sva vzhičena pešačila z vetrom v hrbet od severa proti jugu, vode pa sva imela preveč. Narava lahko ponudi nepričakovana nasprotja, ki pa popolnoma sovpadajo, sem razmišljal, ko sem korakoma previdno polzel po starodavnih ostankih lave, ki so jo padavine spremenile v zdrizast pepel. Ta mi je spodrsaval pod nogami in dajal vtis, da se je vulkanska pokrajina ravnokar ohladila, šele zdaj, prav zaradi tega dežja.

Vsi smo hodci in iskalci v vesolju besed. V viharju časa skušamo zapisati dobro zašiljen stavek, pa odstavek, stran, poglavje, in, če se vžge ustvarjalna iskra, morda celo knjigo, ki se dotakne sočloveka.

Peš v dvoje sva šla po samoti Kanarskih otokov Fuerteventura in Lanzarote.

Seveda pa so bili najprej drugi otoki.

* * *

Po otokih sem začel hoditi po naključju. V resnici sem po njih najprej kolesaril. V visokem poletju leta 1990, poslednjem poletju zdaj že dodobra rajnke Jugoslavije, sva se s tedanjim dekletom odločila, da opraviva veliko kolesarsko turo po jugoslovanski obali in njenih otokih. V tistih tednih, ko je po Kvarnerju in

Dalmaciji velika vročina na obalah, kopališčih in avtokampih Jadranskega morja vsaj malo zabrisala družbene napetosti ob vse bolj očitnem pokljanju naše dolgoletne skupne domovine, sva se z vlakom iz Ljubljane pripeljala do Reke in se vkrcala na prvi trajekt proti Cresu. Tja sva prišla proti večeru, prenočila v gozdičku nad mestom, potem pa v naslednjem mesecu poleg Cresa obredla še Lošinj, Pašman in Ugljan ter se lotila strmega dalmatinskega »trojčka« – Brača, Hvara in Korčule. To pustolovščino, ki sem jo opravil kar s preprostim Rogovim dirkalnim kolesom Maraton z desetimi prestavami, ki so na nekaterih vzponih komaj ustrezale razmeram, sva sklenila na tedaj še precej samotnem in divjem Mljetu, dragulju južnega Jadrana, od koder sva preko polotoka Pelješac (kot bonus) po dolini Neretve prišla celo do Medžugorja, se od tam spustila do Mostarja ter ravno ujela vlak proti Zagrebu, tako da si nisva mogla privoščiti niti tradicionalnih čevapčičev s čebulo v lepinji.

S hojo po otokih sem začel poleti leta 2019. To je bilo leto, ko sem po dolgem upiranju na željo Renny in hčerke (ter za povrh še njene prijateljice) naposled pristal, da bomo z družino ženine prijateljice en teden preživeli skupaj na barki. Utesnjenost, ki sem jo čutil že na večjih ladjah, se mi je zdela na jadrnici še toliko večja,

čeprav naj bi v tem primeru šlo za dokaj velik katamaran. Ko je torej napočil »katamaranski« teden, sem si izprosil majhno izjemo: prav nič ne bom imel proti tovrstnim počitnicam, sem zatrdil, če mi bodo sopotniki omogočili, da lahko kak dan (morda dva ali celo tri) prebijem na kopnem, sam, s prašno potjo pod nogami in z odprtim obzorjem pokrajine pred seboj. Hitro smo se domenili in tako sem nekaj dni uspel pešačiti po tamkajšnjih otokih: zjutraj so me odložili na enem koncu ter me popoldne pobrali nekaj deset kilometrov stran na drugem skrajnem robu otoka.

Seveda ni šlo povsem brez težav. Spomnim se, kako so me nekega jutra s čolnom odpeljali na skrajni zahodni konec Ugljana in me odložili na divjem terenu ob nekakšni opuščeni ribiški kolibi tik ob morju, od koder je bilo, kakor je kazal satelitski zemljevid na telefonu, samo kakih sto metrov do kolovoza, kjer naj bi se začela pot. Vendar je bil ta sredozemski teren tako grob, slojevit in oster ter posejan z brutalnimi skalami in bodečim rastlinjem, da se kljub polurnemu prizadevanju (nisem se seveda hotel sramotiti še s tem, da bi morali priti nazaj pome in me prepeljati na bolj obljuden konec) nisem premaknil več kot kakih sto metrov. Ob tem sem se nekajkrat znašel v resni

nevarnosti, da bi padel v kakšno špranjo med nabrušenimi skalnimi bloki in se morda polomil, gotovo pa bi se dodobra porezal. Poletno sonce je kričalo name, meni pa ni preostalo drugega, kot da sem – ponižen, kot sem lahko bil v svoji trmoglavi želji jadralni teden preživeti na kopnem – izvlekel telefon in kapitana prosil za rešitev z otoka. Ko je prišel pome s čolnom in me odpeljal bliže poti, ki so jo naredili ljudje, sva molčala, oba jezna iz istega razloga: jaz, ker sem ga moral poklicati, in on, ker je moral priti pome.

Po pandemiji sem na začetku leta 2022 po otokih nekaj časa celo tekel. Hrvati so nekako takrat ustanovili t. i. hrvaško treking ligo in na svojih prelepih in mestoma še vedno divjih otokih našli nišo zgodnjespomladanskega športnega turizma. Tako smo že marca odkrivali skrivnostne in manj znane terene po sicer znanih otokih, kot sta denimo Pag in Rab, kjer so nas organizatorji znali popeljati po poteh, kamor so običajni obiskovalci teh krajev prišli le redko. Še posebej eksotična je bila ravno »dirka po Marsu« na prvinsko razdrapanem, a veličastnem jugozahodnem delu severnega Paga, kjer se je tekmovalna pot proti koncu naenkrat izgubila … v morje in si moral tekaško opravljen v marčevski svežini pogumno

zakoračiti vanj ter kakih sto metrov broditi po še precej hladni vodi, ki je segala do prsi, potem pa ves premočen še dobre pol ure teči do cilja. Bilo je izjemno doživetje.

Po tistem sva se otokov z ženo lotila bolj sistematično. Eden od najinih srednjeročnih ciljev je bil prečenje dveh sosednjih Kanarskih otokov Fuerteventura in Lanzarote.

Že kar nekaj časa je minilo, odkar sva ju obiskala prvič.

Seveda takrat še nisva natančno vedela, za kaj pravzaprav gre pri tem otočju.

* * *

Na Fuerteventuro sva z Renny bolj po naključju prvič odšla decembra 2013. Ducat let kasneje je seveda jasno, da to ni bilo naključje. Prijatelj Boštjan, s katerim sva bila (poleg Žige, tretjega člana takratne tekaško-pisateljske ekipe *Ultrablues*) že globoko v procesu priprav na naš prvi ultramaraton, ki smo ga načrtovali nekaj mesecev kasneje, je namreč že jeseni, nekaj mesecev prej, oznanil, da z Majo (takratnim dekletom in sedanjo ženo) načrtujeta decembrske počitnice na Fuerti. Ta termin se je lepo izkazal tudi za naju in z Renny sva se priključila njuni pobudi, sicer z drugim poletom in v nastanitvi kak

kilometer stran od njiju. Z Boštjanom sva imela idejo, da na otoku Fuerteventura pri kar precej višji temperaturi, kot je bila takrat pri nas, skušava opraviti nekaj tekov in se z njimi aklimatizacijsko pripraviti na temperaturo ameriške puščave okoli Ziona, ki nas je čakala na tekaški preizkušnji štiri mesece kasneje.

Fuerteventura nas je pričakala s svojim standardnim repertoarjem: vetrom in soncem. Z Boštjanom (in kdaj malo tudi z Majo) sva nekajkrat tekla po ostrih vulkanskih pobočjih, gazila po peščenih sipinah, se zaletavala v zidove vetra ali – to je bilo bolj izjemoma – kdaj že vsa dehidrirana trčila v hollywoodsko filmsko produkcijo, saj je ravno takrat enega od svojih zgodovinskih epov, antični *Eksodus: Bogovi in kralji*, snemal Ridley Scott. Seveda sva si ga šla leto kasneje z Boštjanom ogledat, ko je prišel na redni kino spored. Takrat še nisem vedel, kje na Fuerteventuri je tista obala, na kateri je Christian Bale kot Mojzes čakal, da se bo razmaknilo morje pred njim.

Minila je petletka, hčerka je končevala osnovno šolo in porodila se je družinska ideja, da bi se pozimi spet vrnili v tiste kraje. Zaradi dobre izkušnje smo si na začetku leta 2019 za cilj izbrali sosednji Lanzarote. Lepota tega vulkanskega otoka je na naju z ženo pustila trajen vtis.

Zato sva se tja vrnila tudi leto po pandemiji, da bi si tam spet nabrala moči.

Na vrhu bližnjih solin sva se takrat usedla na sonce in vdihavala čudoviti, s soljo prepojeni morski zrak. Opazovala sva valove, ki so butali ob vulkansko obalo in si zamišljala, kako se neskončna modrina razteza vse do Amerike.

Sprehajala sva se ob obali mestnega središča Playe Blance, mesteca na skrajnem jugu otoka, kjer so si Angleži, ki jih je na Kanarskih otokih res veliko, v gostilnah že naročali zgodnje kosilo, lokalni umetniki pa so v obalni pesek ustvarjali nove peščene skulpture. Hodila sva mimo trgovin s spominki, med katerimi se je podila turistična mularija. Mimo lokalov z arkadnimi igrami, kjer sem ob večerih poskušal zadeti čim več košev. Mimo kipa starejšega moškega, zazrtega proti oceanu in sosednjemu otoku Fuerteventura, ki so ga postavili v čast preteklih – večidel nepismenih – generacij, ki so Lanzarotu prinesli vsaj nekaj napredka in blagostanja. Mimo pristanišča in ladjedelnice. Mimo plaže Flamingo, kjer je zaliv tako zaprt s pomoli, da sva preizkusila, kako dobro se da plavati v oceanskem morju sredi februarja.

Šla sva do svetilnika, do katerega po koncu betonske poti, kjer se obrne večina sprehajalcev, vodi samo še prašna pot. Položila sva dlani na

njegov visoki osončeni steber in globoko sproščeno dihala. Sprehodila sva se do odmaknjene taverne in si tam privoščila tradicionalno kosilo. Raziskovala sva ruševine starih zgradb in preučevala klasično notranjo razporeditev tamkajšnjih hiš. Počutila sva se živa. Čutila sva moč sonca na koži in veter, ki je Renny mršil dolge svetle lase.

Na Lanzarotu se mešata črna lava in bela arhitektura, specifično atmosfero pa mu je dodal lokalni umetnik, kipar in arhitekt César Manrique, ki je tu bival in ustvarjal ter na več koncih otoka pustil svoj izvirni in prepoznavni pečat. Tamkajšnja pokrajina, klima in divja narava so bile kot nalašč za naju, zato sva se zaobljubila, da se nekoč vrneva s pravo pohodniško opremo. Takrat sva namreč odkrila pohodniško pot GR 131, ki povezuje vse Kanarske otoke ter poteka tudi po Lanzarotu in Fuerteventuri, in po njej prehodila nekaj testnih kilometrov.

Ko sem hodil po vijugasti trasi in se je z vsakim ovinkom pred menoj vse bolj razpirala vulkanska pokrajina, se je v meni porodila želja, da bi nekoč prehodil ves otok. Potlačil sem jo, saj je bilo na svetu še veliko drugih krajev, ki sem jih želel obiskati.

A želja je samo čakala, da se spet prebije na prosto.

Magična pokrajina Fuerteventure
med kraljevsko etapo

Prvi del

FUERTEVENTURA

O Fuerteventuri

Fuerteventura, otok, star približno dvajset milijonov let, ima površino nekaj manj kot 1.700 kvadratnih kilometrov ter približno 120.000 prebivalcev, je drugi največji in najstarejši med Kanarskimi otoki, obenem pa kraj, kjer surovost vulkanske pokrajine in prvinska lepota sobivata v popolnem kontrastu: široke bazaltne planote, goli hribi in nenehno premikajoče se peščene ravnine tvorijo skoraj puščavsko scenografijo, prekrito s trpežnimi cardóni, kaktusom podobnimi rastlinami in bolj grmičastimi tabaibami. Veter tu nikoli ne pojenja, oblikuje pokrajino in vpliva na vsakdanje življenje tukajšnjih ljudi; redke doline z vodo in oaze so zato še kako dragocene, imena krajev odražajo njihovo funkcijo in pomen, medtem pa obale presenečajo z divjimi zalivi, visokimi skalami in širokimi in dolgimi peščenimi plažami, kjer se stik z Atlantikom zdi skoraj magičen. Avtohtoni ostanki Majorerov, tamkajšnjih staroselcev, petroglifi in sveta gora, kot je Tindaya, dajejo otoku mističen naboj, medtem ko svetloba, senca in kontrasti med modrim nebom, sivimi vulkanskimi hribi, rumenim peskom in zelenimi oazami ustvarjajo vtis prvinskosti, ki ga Fuerteventura hrani kot izkušnjo za vsakogar, ki si upa peš prečiti njen vetrovni, suhi in izjemno sugestivni svet.

Pohod čez Fuerteventuro od severa proti jugu

LEGENDA:

- - - - - pešpot po GR 131

Pogled na Isla de Lobos iz Corraleja

PRVI DAN, 7. DECEMBER

Aklimatizacija

Corralejo, Fuerteventura

Kanarski otoki so v zadnjem času postali popularni tudi pri nas. Pogoste in cenovno ugodne letalske povezave, prijetna klima, ki še posebej razvaja v zimskem času, dovolj eksotično okolje, ki je nenehna inspiracija in estetski užitek, možnost zdravega prehranjevanja ter še vedno dovolj ugodne cene bivanja, so elementi, ki so že prepričali marsikoga, da je tam pustil del svojega srca. Z Renny imava znanko, ki ima že dalj časa bivališče na enem od otokov in tam preživi približno šest mesecev na leto. Druga prijateljica nama je pred časom povedala za poslovnega partnerja, ki je zaprl posel v Sloveniji in se preselil na Fuerteventuro ter na obali odprl restavracijo z morsko hrano, ta pa je sčasoma dosegla tak status, da brez vnaprejšnje rezervacije v njej ne moreš dobiti mize. Družina ene od prijateljic pa se je pred nekaj leti odločila za nakup hiške na enem od teh otokov in njeno kljuko si ves čas podajajo različni obiskovalci.

Moral sem se strinjati z njimi – tudi meni so ti otoki odprli nova obzorja.

Prejšnji večer sva po štiriurnem direktnem letu iz Bologne pristala na letališču ob vzhodni obali Fuerteventure, kakih pet kilometrov južno od Puerta del Rosaria, zdaj glavnega mesta otoka in njegovega upravnega središča, nato pa sva se s taksijem – ker javnih avtobusov ni bilo več – pozno zvečer pripeljala do Corraleja, živahnega obalnega mesteca čisto na severnem robu otoka. Od tod se proti severovzhodu vidi tudi Lanzarote, ki se začne približno štirinajst kilometrov severneje. Njegov obris se jasno razteza čez morje.

Mesto je znano po sipinah naravnega parka Corralejo, kjer se bela puščavska pokrajina stika s turkiznim Atlantikom, na vzhodu, nekaj kilometrov od mesta, pa med sipinami samotno stoji hotel Riu Palace Tres Islas. Ta je služil kot osrednja kulisa za film *Otoki* iz leta 2025, ki ga je posnel nemški režiser Jan-Ole Gerster, njegov koscenarist pa je bil pokojni slovenski filmar Blaž Kutin. Seveda sem si film pogledal tik pred odhodom, da bi čim bolje padel v … kanarski »film«, torej v tamkajšnji sentiment. Izoliranost med sipinami, veter, nekoliko nostalgičen in retro videz hotela so pomemben del melanholičnega tona filma, ki tematizira

teniškega trenerja, nekdanjega tekmovalca, ki je obtičal na tem kraju, potem pa ga iz stanja ležernosti vrže prihod mlade družine ...

Zjutraj sva se, že dodobra ogreta od prijetnih temperatur, ki pozimi ob bolj ali manj suhem in sončnem vremenu konstantno segajo do dvajset stopinj in več, odpravila na obhod mesta, ki sva ga dobro poznala že od prejšnje zime, ko sva po enajstih letih v drugo obiskala Fuerteventuro, da bi jo raziskala in preverila, ali bi jo morda lahko nekoč tudi prehodila. Hitro sva ugotovila, da zgolj enotedenski izlet ne bo dovolj.

Pohod čez ves otok običajno traja osem dni, kar pomeni, da bi morala – če bi hotela v enem tednu združiti prihod na otok, njegovo prečenje in odhod domov – na pohodno pot kreniti nekaj ur po pristanku letala, potem večkrat združiti dve enodnevni etapi v dolgo celodnevno pešačenje ter po prihodu na cilj na drugem koncu otoka kar se da hitro ujeti avtobus in skoraj teči proti letališču.

Tako tesen časovni načrt bi povsem izključil druge razsežnosti bivanja na otoku: počitek, da se telo vsaj malo regenerira, popoldanske oglede krajev, v katere bi pripešačila, in tudi branje knjig, ki jih vedno nosiva s seboj in za katere sva se dogovorila, da bodo med pohodom bivale v

mojem nahrbtniku. Načrtovani sprehod bi se torej hitro spremenil v divji pohod, čemur pa po naporni delovni jeseni nista pritrjevala ne telo – predvsem ne ženino levo koleno – ne najin duh, ki si je zaslužil malo miru. Želela sva si hoje, vendar sva si želela tudi možnosti, da jo notranje podoživiva. Za to pa sva potrebovala več časa.

Zato sva letos običajno tedensko potovanje podaljšala za tri dni in si s tem kupila dovolj časa, da pohod čez Fuerteventuro opraviva v najinem tempu in ritmu.

Najprej sva se sprehodila povsem do severa mesta, kjer je tudi skrajni zgornji rob otoka. Tam so se ravno lotili prenove pomola, tako da nisva mogla z višine pogledati na bližnji Isla de Lobos. Obiskala in prehodila sva ga lani tik pred odhodom, kar kljub temu da je oddaljen samo kaka dva kilometra, ni povsem samoumevno – veter pogosto prepreči ladijske prevoze nanj, tako da ga lahko zgolj gledaš v daljavi in se navdušuješ nad vragolijami srfarjev, ki skušajo moč vetra uporabiti v svojo korist.

Ne glede na njegovo bližino je Isla de Lobos že vizualno, s tem pa tudi geološko opazno drugačen od Fuerteventure. Medtem ko Fuerta – kot turisti pogosto rečemo Fuerteventuri (domačini otoku ne pravijo tako) – velja za najstarejšega med Kanarskimi otoki, je Lobos proti njej